

ning om Alkoholtrafikken? Der er ingen Fare efter min Mening, hvis de Herrer eller Damer i den paagældende Kommune, der er for en almindelig Alkoholtrafik uden Indskrænkning, vil gøre deres bedste for at forhindre Gennemførelsen af Nedstemningen. Men der er det ejendommelige Forhold, at medens saadanne Spørgsmaal om Nedstemning af Kroer foreligger, er det næsten altid Afholdsfolkene, der er de ivrigste, og de andre, der er de ligegyldigste, men bagefter klager de sidste i høje Toner over det Tyranni, der udøves. Jeg forstaaer ikke dette; de kan jo oppe sig en lille Smule, de kan jo møde frem, de kære Vælgere, og stemme mod det, de ikke synes om. Jeg har derfor ikke nogen Betænkelse ved at gaa med til Bestemmelsen om en Fjerdedel af Vælgerne, idet jeg mener, at den kommunale Selvstændighed herved imødekommes og der gives lige Kaar for begge Parter.

Derimod har jeg ikke villet være med til Søndagslukningen, og jeg skal motivere hvorfor. Jeg tilhører en Kommission, der hedder Ædruelighedskommissionen; jeg tror, jeg har siddet i den en $\frac{3}{4}$ Aar. Jeg har aldrig deltaget i noget Møde, jeg kender ikke de Folk, der sidder i Kommissionen, kan altsaa ikke hilse paa dem, hvis jeg møder dem paa Gaden; jeg har oprigtig talt slet ikke Anelse om, hvorvidt denne Kommission overhovedet vil holde noget Møde. Maaske vil den det, men dens Tøven turde maaske være foranlediget ved, at man selv er i Vilderede med, hvad der i Øjeblikket skal gøres. Men findes denne Kommission, og er jeg Medlem af den, vil jeg i hvert Tilfælde forlange, at den skal have Lov til at udfylde sin Opgave, der maa være at undersøge de foreliggende Spørgsmaal Spiritus vedrørende, og jeg vil ikke gaa med til nogen Udvidelse af det bestaaende udover det, der indbefattes i Folketingets tidligere Affattelse af Lovforslaget, fordi jeg for det første mener, at det vilde være et Indgreb i Ædruelighedskommissionens Opgave, og dernæst fordi jeg i det hele taget mener, at man med de Erfaringer, man hidtil kan siges at have indhøstet, dog ikke tør vove med Haanden paa Hjertet at paastaa, at alle Indskrænkninger, der har Karakter af Forbud, begrænset Forbud eller helt Forbud, ogsaa har virket efter deres Hensigt. Jeg tillod mig under første Behandling at hævde, at netop i Egenskab af Afholdsmand vilde jeg være meget betænkelig ved at skride til alt for drakoniske Foranstaltninger, fordi de kan føre til det stik modsatte Resultat af, hvad man tilsigter, og det er dog ikke Opgaven.

Lad os derfor i det mindste have Lov til at forlange, at vi faar paalidelige Efterretninger om, hvad der foregaar i andre Lande. Skal man rette sig efter, maa jeg for Resten sige, udmærket paalidelige Folks Beretninger, ser det ikke lysteligt ud i Lande som Norge eller Finland, for ikke at tale om noget saa fjerntliggende som Amerika, men jeg vilde dog gerne selv vide nøjagtig Besked om, hvorledes det egentlig ser ud, inden jeg giver min Tilslutning til et Forslag af den Art som dette, et Forslag, der — det mener jeg, vi godt kan erkende — er et lille Skridt længere ind i Forbudet.

Et andet Spørgsmaal, som har været omstridt nogle Gange, synes det mig derimod, man har løst i Betænkningen og Ændringsforslagene til Lovforslaget, idet man har opnaaet for Arbejdspladsers Vedkommende at forhindre Drikkeriet efter Fyraften, medens i øvrigt Fordeling af Drikkevarer paa saadanne Steder ikke torbydes. Naar man kender en rigtig djærv, zünftig Murersvend eller Tømrersvend, tror jeg, man vil tage højlig fejl, hvis man gik ud fra, at en saadan lod sig nøje med en Lovbestemmelse om, at alt Drikkeri paa Arbejdspladsen er forbudt, og hvis man mente, at det ikke vilde lykkes ham at opnaa det, der nu efter hans Mening skal være en Ret, en gammel hævdvunden Ret, at drikke sig en Bajer, hvis han har Lyst til det. Paa den anden Side maa jeg maaske have Lov til at sige overfor ærede Medlemmer, at det gamle Laugsdrikkeri, der havde sit Efterslæt et godt Stykke op mod vore Dage, er i høj Grad blevet forringet, og Ædrueligheden blandt Bygningshaandværkere er meget større, efter at Arbejderbevægelsen har skolet disse Folk, end den var i gamle Dage, da Arbejderbevægelsen endnu ikke fandtes eller i alt Fald var meget svag. Der findes andre Midler til Ædruelighedens Fremme end just Lovparagraffer. Jeg finder, som sagt, at den Affattelse, man nu har givet den paagældende Paragraf, er meget heldig. Den forhindrer, hvad der er rimeligt, at der finder Drikkeri Sted paa Arbejdspladsen efter Fyraften, men den aabner gennem Fordelingsretten Mulighed for, at den, der vil have sig en Drik under Arbejdet, ogsaa kan faa det.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel talte om de alkoholfrie Drikke, som Værten stod til Ansvar for. Jeg tror selv, at en lille Ændring, som gjorde Opfattelsen lidt tydeligere var heldig, men jeg vil med Henblik paa dette Spørgsmaal gøre opmærksom paa, at alkoholfri Drikke undertiden optræder